HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

מימהל היכי מהלינן. שוס קטן ביוס הסמיני בשבת דילמא נפל הוס ולא חזי למול ועוסה מבורה אלא לשם מלוה: אם חי הוא. כלומר אם כלו לו חדשיו שפיר קא מהיל: מחסך בשר. שחוטה הוא ולא חבורה היא: לא גלרבה. הא דקתני אין מחללין אלא לענין מכשירי מילה לרבי אליעזר דאמר דחו שבת ס"מ דקיס ליה בגויה אכלו לו חדשיו שעברו ◦ט' חדשים משמשה עד שילדתו ולא שמשה כל ימי עיבורה אבל ספק אין מכשיריו דוחין דילמא לאו בר מימהל הוא ומחלל שבת בעשותו פחמים ובחזל: לפנאי. נפל גמור אם חשוב כמת כדקאמר רב אדא בר אהבה דאינו אלא מחתך בבשר או לא והויא חבורה: נאכלה להביא בן ח'. דכוליה קרא דריש ליה בתורת כהנים מן הבהמה מקלת בהמה מעומאה ומקלת אינה מעומאה פרט לנוקפה ששחטה ומדממעיה נוקפה ששחטה מכלל דבשוהרה קאי אשר היא לכם להביא בהמה טמאה לפי שפרשה ראשונה דכתיב בה◦ז) לכל הבהמה אשר היא מפרסת פרסה ומינה מעלת גרה וגו' מוקי לה הסם באבר מן המי הכתוב מדבר ופרשה זו בטמאה ולא נאכלה להביא בן ח' חדשים אלא שחיטתו מיהא ומעומאה: מר סבר חי הוא. לפיכך שחיטתו מעוהרתו: לענין אכילה. אי מותר באכילה בשחיטתו אם לאו: טרפה. שחיטה מעוהרתה מלעומת כדפרישית: היפה לה שעה הכושר. לישחט וליעוהר וולד של בהמה בתוך ח' ימים: למישרי ולד של בהמה בתוך ח' ימים: שוחטים אוחו ביו"ט. ואינו מוקלה שהרי בין השמשות נמי היה מוכן לגבו אמו. מיהו שמעינן מינה דמותר לבו ביוס: ושוין. רבי יהודה ורבי שמעון שנחלקו ברואין מומין ביו"ט במסכת בילה◦ח) אם נולד היוס הוא ומומו עמו שהוא מן המוכן ומותר לבקר מומו ביו"ט ולא דמי כמתקן ביו"ט ולא אימחוק באיסורא ומוקמינן לה הסם כגון דיתבי דייני הסם ורלוהו בשעת לידה מיד: נפל מן הגג או אכלו ארי. שמת מחמת מיתה הבאה לו בתוך ל' ממקום אחר דברי הכל בחזקת כלו לו חדשיו קאי דאי לאו הך מיתה לא הוה מת הילכך אי הוא ובאדם הוי ולד ופוטר את אמו מן החליצה וגבי בהמה נמי סתם ולד בהמה ששחט בתוך ח' מותר באכילה ולא חזינא בה ריעותא ורוב היולדות אינן מפילות◦ט): שפיהק. ◦יבילי"ר בלע"ז כלומר לאחר לידתו לא ראו בו אלא חיות מעט שפיהק ומת וגבי אדם קאי: ר"ג ועבדו (◦א) עגלא פילגא ביומא דשבעה: איפרחיתו. מלשוחטו עד אורתא שהוא ליל שמיני: הוה אכלינן מיניה. דמקלת היום כחולו דלכתיב (ויקרא כב) והיה שבעת ימים תחת אמו הא לילה חזי ומיהו מיום השמיני הוא דילדה דאורתא לאו בת הקרבה היא דכתיב (שם ז) ביום צוותו להקריב אבל מכלל נפל נפקי ליה וחזי לאקדושי דכתמרינן בזבחים (דף יב.) ◦יבלילה לקדושה יום להרצאה והלכך לענין חולין חזי מאורתא למישחטיה ומיכל. אלמא מאן דס"ל כרשב"ג פליג במיתה הבאה לו ממקום אחר ואמר פסיקא הוא: ◦יגזורוניתא. לגילדתו: שביב בגו תלתין יומין. גילדת הולד: מה הולד ◦יבתוך ל'. גילדתו ולא היה לאביו בן אלא שתי מיתת אביו ועל ידו היו פוטרין אמו מן החליצה אם היה בר קיימא: ועמדה ונתקדשה. לאחר זמן לפי שאבורה שאינה זקוקה ליבם: אם

מימהל היכי מהלינן ליה אמר רב אדא בר אהבה ◦אמלין אותו ממה נפשך אם חי הוא שפיר קא מהיל ואם לאו מחתך בבשר הוא ואלא הא דתניא ספק בן ז' ספק בן ח' אין מחללין עליו את השבת אמאי נימהליה ממה נפשך אם חי הוא שפיר קא מהיל ◦ואם לאו מחתך בבשר הוא אמר מר בריה דרבינא אנא ורב נחומי בר זכריה תרגימנא מימהיל הכי נמי מהלינן ליה לא נצרכה אלא למכשירי מילה ◦ואליבא דרבי אליעזר אמר אביי כתנאי ◦ובי ימות מן הבהמה אשר היא לכם לאכלה להביא ◦בן שמנה שאין שחיטתו מטהרתו רבי יוסי ברבי יהודה ור' אלעזר בר"ש אומרים שחיטתו מטהרתו מאי לאו בהא קא מיפלגי דמר סבר חי הוא ומ"ם מת הוא אמר רבא אי הכי אדמיפלגי לענין טומאה וטהרה ליפלגי לענין אכילה אלא דכולי עלמא מת הוא ורבי יוסי ברבי יהודה ורבי אלעזר ברבי שמעון סברי כטרפה טרפה לאו ◦אף על גב דמתה היא שחיטתה מטהרתה הכא נמי לא שנא ורבנן לא דמי לטרפה טרפה היתה לה שעת הכושר האי לא היתה לה שעת הכושר וכ"ת טרפה מבטן מאי איכא למימר התם יש במינה שחיטה ◦דהכא אין במינה שחיטה איבעיא להו מי פליגי רבנן עליה דרבן שמעון בן גמליאל או לא אם תמצי לומר פליגי הלכה כמותו או אין הלכה כמותו ת"ש ◦העגל שנולד ביום טוב שוחטין אותו בי"ט הכא במאי עסקינן ◦דקים ליה בגוויה שכלו לו חדשיו ת"ש ◦ושוין ◦שאם נולד הוא ומומו עמו שזה מן המוכן ה"נ שכלו לו חדשיו ת"ש דאמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כרבן שמעון בן גמליאל ◦הלכה מכלל דפליגי ש"מ אמר אביי ◦נפל מן הגג או אכלו ארי דברי הכל חי הוא כי פליגי שפיהק ומת מר סבר חי הוא ומר סבר מת הוא למאי נפקא מינה ◦לפטור מן הייבום נפל מן הגג או אכלו ארי דברי הכל חי הוא והא רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע איקלעו לבי בריה דרב אידי בר אבין ועביד להו עיגלא תילתא ביממא דשבעה ואמרי ליה ◦אי איתרחיתו ליה עד לאורתא הוה אכלינן מינה השתא לא אכלינן מינה אלא כשפיהק ומת דברי הכל מת הוא כי פליגי בנפל מן הגג ואכלו ארי מר סבר מת הוא ומר סבר חי הוא ברייה דרב דימי בר יוסף אתיליד ליה ההוא ינוקא בגו תלתין יומין שכיב יתיב קמתאביל עילויה אמר ליה אבוה צוורוניתא קבעית למיכל אמר ליה ◦קים לי ביה שכלו לו חדשיו רב אשי איקלע בי רב כהנא איתרע ביה מילתא בגו תלתין יומין חזייה דיתיב וקא מתאבל עילויה אמר ליה לא סבר ליה מר להא דאמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כרבן שמעון בן גמליאל אמר ליה קים לי בגוויה שכלו לו חדשיו ◦איתמר מת◦ז) בתוך שלשים ועמדה ונתקדשה אמר רבינא משמיה דרבא אם

מימהל היכי מהלינן ליה. מכאן משמע דלא מיירי רשב"ג בבן שמנה ◦בוקא◦א) אלא בסתם ולדות◦ב) וכן משמע לקמן דאמר ת"ש עגל שנולד בי"ט שוחטין אותו בי"ט ודחי לכלו לו חדשיו ואת"ל דלא מיירי רשב"ג אלא בולדי בן שמנה הוה ליה לדחויי הב"ע בסתם ולדות ועוד אמר לקמן נפל מן הגג ואכלו ארי דברי הכל חי הוא ואי בולדי בן ח' מיירי היכי תיסק אדעתיה לומר ד"ה חי הוא ובכולהו דלקמן נמי דמוקמינן בדקים ליה בגוויה שכלו לו חדשיו וקשה לר"י מהא דאמרינן בפ' הערל (יבמות דף פ:) איזהו בן ח' כל שלא כלו לו חדשיו רבי אומר שערו ופרניו מוכיחין עליו כו' דאמר אי בר שבעה הוא ואיתהויי איתהי ופריך (◦ג) הא דעבד רבה תוספאה עובדא באשה שהלך בעלה למדינת הים ואיתהי ליה דאיכא דרבי אליעזר אמר כרבי כיון דאיכא רשב"ג דאמר דאיתהי ◦ד) דתני◦ג כל ששהה◦ד כו' כרבי◦ה עבד אלמא משמע בהדיא דבולדי בן ח' מיירי◦ו מדמוכח מיניה דמשתהי כרבי ומנא ליה דילמא לעולם ס"ל דלא משתהי ובסתם ולדות מיירי רשב"ג כדפרישית ואור"י דע"כ בולדי בן ח' נמי מיירי דהא בתוספתא דמכילתין מיתני מילתיה דרשב"ג בתר מילתיה דרבנן ורבי דיבמות ואפלוגתייהו קאי דמיירי בבן ח' וא"ת ובשמעתין מנלן דבסתם ולדות ס"ל לרשב"ג הא לא שהה ספיקא הוי דילמא קסבר ולד מעליא הוי ולא מיירי כלל בסתם ולדות אלא בולדי בן ח'◦ז) ויש לומר דדייקינן מדקתני כל ששהה הכל משמע לרבות סתם◦ח) דווקא שהה הא לא שהה ספיקא הווי◦ט) והא דמבעיא לן לקמן אי פליגי רבנן עליה דרשב"ג היינו בסתם ולדות דבן ח' ולאי בהדיא קתני לה בתוספתא◦י) וא"ת והיכי פשיט לקמן מדאמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כרשב"ג מכלל דפליגי בסתם ולדות בעלמא לא פליגי בסתם ולדות וכי פסיק רב יהודה כוותיה הנ"מ בולדי בן ח' וי"ל דא"כ ה"ל למיתני הלכה כר'◦יא) (◦ד) דליכא למימר דלא קאמר הלכה כרבי משום דבעי הוכחת סימנין שערו ופרניו אבל רשב"ג לא בעי דהא פשיטא דבן ח' שלא גמרו שערו ופרניו לכ"ע לא חי ומדנקט רשב"ג ש"מ דבסתם ולדות מיירי ופסק בכולא מילתא כוותיה והשתא נמי אין צריך לדקדק◦ב) מכל דבנלאו הכי יש להוכיח דבסתם ולדות מיירי כמו שהוכחתי◦ב◦ג) ר"י: צורניתא. גרס בערוך◦ד) לשון לידה ומזונות: ואם

נפל מן הגג ואכלו ארי דברי הכל חי הוא. מכאן ◦אמינא מהאי מעשה דרב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע שאם נשחט קודם ח' ימים אסור באכילה, ואינו מותר לאוכלה אלא מלילי ח' והלאה (לקרבן). הלכך לילי שמיני מותר באכילה, ולקרבן פסול ואין כשר לקרבן אלא מיום השמיני והלאה. וזה שאמר אביי וכי ימות מן הבהמה אשר היא לכם לאכלה להביא בן שמונת ימים שאין שחיטתו מטהרתו, ר' יוסי בר' יהודה ור' אלעזר בר' שמעון אומרים שחיטתו מטהרתו, ברייתא זו שנויה בתורת כהנים. לשמונה חדשים חלוקתם, דתני בהדיא במתניתא דבי ר' חייא ודבי ר' אושעיא איזהו בן ח' כל שלא יצאו לו חדשיו, ר' אומר סימנים ניכרין בו שערו וצפרניו שלא גמרו. וכדרך שבן שמנה חדשים באדם נפל, כך בן ח' בבהמה גסה וכן ד' בדקה נפל, רשב"ג אומר כל ששהה באדם ל' יום אינו נפל וכו'. והלכתא כת"ק דאמר בן שמנה אין שחיטתו מטהרתו, אלא אמרינן מת היה ובבילה היא ומטמאה שאין שחיטה מועלת בנבילה, דתנינן מתניתין סתמא בטוהרות בפרק בהמה המקשה לילד, ופירשינוהו שם מי יש במינו שחיטה מי אין במינו שחיטה בן ח' אין שחיטתו מטהרתו לפי שאין למינו שחיטה. וסוגיא דשמעתא שאין שחיטתו מטהרתו בפחות משמנה ימים אלא בדמוחזק לן בשכלו חדשיו, כגון שהיתה בהמה קשורה לו בביתו ט' חדשים לגסה (וארבע) [וה"] לדקה וילדה, וברי לן שלא עלה [עליה] זכר בביתו. וזה שנינו במשנתינו סתם תינוק בן יום אחד מיטמא בזיבה, ומיטמא בנגעים ומיטמא בטמא מת, וזוקק ליבום ופוטר מן היבום, ומאכיל בתרומה ופוסל התרומה, ונוחל ומנחיל, והזהורגו חייב, והרי הוא לאביו ולאמו ולכל קרוביו כתנאן אמר רב ספא לעניין אבלות. לימא מתניתין דלא כרשב"ג דתניא רשב"ג אומר כל ששהה באדם ל' יום אינו נפל, הא לא שהה ספיקא הוי. ומפרקינן דקים ליה ביה שכלו לו חדשיו. ודין כל השנוים במשנה זו דינם אחד במוחזק לן ביה שכלו לו חדשיו. ומיהא הוו (מיתא) [מתאבלין] באלי בריה דרב דימי בריה דרב יוסף ורב כהנא ביניוקא דשכיב בגו תלתין יומין דהוו מוחזקין שכלו לו חדשיו. איתמר מת בתוך שלשים ועמדה ונתקדשה. אמר רבינא משמיה דרבא

נסה טהורה, על דעת כמו שאמרו בפרק א' ממסכת בכורות (דף ח) בבהמה גסה יולדת לט' חדשים, ומה שתלד בהמה גסה טהורה בחודש ח' הרי הוא כמת לא הוי ולא תועיל בו השחיטה להוציאו מידי נבילה לענין הטומאה כמו שמועלת בטריפה. מכאן הראיה שהקדמנו ממה שאמרו ויש מן הבהמה שאינה מטמאה פרט לטריפה ששחטה ותמצא כמותה בשחיטת חולין [עב] בפרק בהמה המקשה לילד.

א) [נעיל קנ.], ב) חולין נפ: ביצה ו:, ג) חולין נח ביצה כו:, ד) [נעיל קו: וש"ס], ה) יבמות לו:, ו) [עי' חוס' בכורות מט. ד"ה מת וחוס' יבמות לו: ד"ה מת וכו' שכתבו דרש"י דיסכא גורס כחוס שלשים], ז) [ויקרא יפ.], ח) [דף ס:], ט) [יבמות לו.], י) [במו"ק כ: גרס רש"י לידוניים' ופי' פעולת אבל כמו גיר' הערוך שהביא חוס' הכא ד"פ ולדמיה], כ) [נ"ל כחוס ע"ש עדות' של חוס' יבמות וכבוכוים], ל) [נ"ל ומי לאחר מיתת אביו], מ) [נ"ל מדקתני כל ששהה ולא אני אם שהה כרבי עבדין], נ) [וכ"ל לפי לא נאו הכי מה בא רשב"ג לחוסיף על מילתא דרבין], ס) [ערך לד ג].

תורה אור השלם

1 וכי יָמוּת מִן הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר הִיא לָכֶם לְאֲכִלָה הַנֹּגֵעַ בְּנִבְלָתָהּ יִטְמָא עַד הָעָרֶב:
ויקרא יא לט

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ה"ג ועביד להו עגלא תלמא: (ב) חוס' ד"ה מימהל וכו' בבן שמונה ודאי דוקא אלא: (ג) בא"ד ופריך אלא הא דעבד: (ד) בא"ד הוה ליה למיתני הלכה כרבי וכרשב"ג דליכא: (ה) בא"ד אין צריך לנקדק מכל כמו שהוכיח ר"י דבנלאו הכי יש לחוכיח דבסתם ולדות מיירי הס"ד:

גליון הש"ס

גמ' ואם לאו מחתך בבשר הוא. עי' מ"א סי' תקכו ס"ק יא. ועי' בירושלמי פי"ז דיבמות הלכה ז: שם הבא אין במינה שחיטה. עי' חולין עד ע"א תד"ה נפקא ליה: רש"י ד"ה לא נצרכה. מ' חדשים משמשה. עי' תכ"ס סי' טו ס"ק נח: ד"ה שפיהק ביילר בלע"ז. עי' נדה סב ע"א תד"ה מפהקת: ד"ה הוה אכלינן מיניה וכו' לילה לקדושה. ועי' בחוס' סה זבחים יב ע"א ד"ה יוס וא"ע:

לעזי רש"י

ביילי"ר [בדיליי"ר]. לפהק.

רבינו חננאל

וזה שאנו מלין כל קטן בן ח', הלא אמר רשב"ג קודם ל' יום ספק נפל הוא (וארן) [וארן] מחללין עליו את השבת ומלין או[ן]תו בן ח' ימים, שמא נפל הוא. ופרקינן מלין אותו ממה נפשך, אי חי הוא שפיר קא מהיל, ואי נפל הוא מחתך בבשר הוא ולא מלאכה היא. ומקשינן אלא הא דתניא ספק בן ז' או בן ח' אין מחללין עליו את השבת אמאי נימהליה ממ"נ. ופרקינן מימהל ה"נ דמהלינן ליה, לא נצרכה אלא למכשירי מילה ואליבא דר' אליעזר. ולית הלכתא הכי דשנוייא היא ואשינוייא לא סמכינן. (ואם יש להקשות עוד, אי הכי אם המילה חיתוך בשר היא ואינה מלאכה, אפילו מילה שלא בזמנה יהא נימול בשבת מחתך בבשר הוא. ופירקו כי מילה בחי מלאכה היא כי מתקן הוא, כי כיון שחותך הערלה מתקנו לאכול תרומה ולשחוט עליו אביו את הפסח). לאכלה להביא בן ח' שאין שחיטתו מטהרתו. פי' זו בהמה גסה טהורה שיולדת לט' חדשים היא. ומיבעיא לן רשב"ג פליגי רבנן עליה אי לא. ופשטינן דפליגי רבנן עליה והילכתא כוותיה, דאמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כרשב"ג, ואי לאו דפליגי הלכה למה. אמר אביי נפל מן הגג ואכלו אריה דברי הכל חי הוא, כי פליגי שפיהק ומת. ומקשינן עליה מדרב פפא ורב הונא בריה דר' יהושע דאיקלעו לבי בריה דרב אידי בר אבין ועבד להו עיגלא תלתא ביומא דשבעא, ואמרן] ליה אי איתרחתו עד לאורתא הוה אכלינן מיניה, והרי זה נשחט ולא אכלו ממנו שאמרו כיון שלא שהה ח' ימים כנפל חשוב ואין שחיטתו מתירתו באכילה. והדר ביה ואמר אלא שפיהק ומת דברי הכל מת הוא, כי פליגי בנפל מן הגג או אכלה אריה. ושמעינן מהאי מעשה דרב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע שאם נשחט קודם ח' ימים אסור באכילה, ואינו מותר לאוכלה אלא מלילי ח' והלאה (לקרבן). הלכך לילי שמיני מותר באכילה, ולקרבן פסול ואין כשר לקרבן אלא מיום השמיני והלאה. וזה שאמר אביי וכי ימות מן הבהמה אשר היא לכם לאכלה להביא בן שמונת ימים שאין שחיטתו מטהרתו, ר' יוסי בר' יהודה ור' אלעזר בר' שמעון אומרים שחיטתו מטהרתו, ברייתא זו שנויה בתורת כהנים. לשמונה חדשים חלוקתם, דתני בהדיא במתניתא דבי ר' חייא ודבי ר' אושעיא איזהו בן ח' כל שלא יצאו לו חדשיו, ר' אומר סימנים ניכרין בו שערו וצפרניו שלא גמרו. וכדרך שבן שמנה חדשים באדם נפל, כך בן ח' בבהמה גסה וכן ד' בדקה נפל, רשב"ג אומר כל ששהה באדם ל' יום אינו נפל וכו'. והלכתא כת"ק דאמר בן שמנה אין שחיטתו מטהרתו, אלא אמרינן מת היה ובבילה היא ומטמאה שאין שחיטה מועלת בנבילה, דתנינן מתניתין סתמא בטוהרות בפרק בהמה המקשה לילד, ופירשינוהו שם מי יש במינו שחיטה מי אין במינו שחיטה בן ח' אין שחיטתו מטהרתו לפי שאין למינו שחיטה. וסוגיא דשמעתא שאין שחיטתו מטהרתו בפחות משמנה ימים אלא בדמוחזק לן בשכלו חדשיו, כגון שהיתה בהמה קשורה לו בביתו ט' חדשים לגסה (וארבע) [וה"] לדקה וילדה, וברי לן שלא עלה [עליה] זכר בביתו. וזה שנינו במשנתינו סתם תינוק בן יום אחד מיטמא בזיבה, ומיטמא בנגעים ומיטמא בטמא מת, וזוקק ליבום ופוטר מן היבום, ומאכיל בתרומה ופוסל התרומה, ונוחל ומנחיל, והזהורגו חייב, והרי הוא לאביו ולאמו ולכל קרוביו כתנאן אמר רב ספא לעניין אבלות. לימא מתניתין דלא כרשב"ג דתניא רשב"ג אומר כל ששהה באדם ל' יום אינו נפל, הא לא שהה ספיקא הוי. ומפרקינן דקים ליה ביה שכלו לו חדשיו. ודין כל השנוים במשנה זו דינם אחד במוחזק לן ביה שכלו לו חדשיו. ומיהא הוו (מיתא) [מתאבלין] באלי בריה דרב דימי בריה דרב יוסף ורב כהנא ביניוקא דשכיב בגו תלתין יומין דהוו מוחזקין שכלו לו חדשיו. איתמר מת בתוך שלשים ועמדה ונתקדשה. אמר רבינא משמיה דרבא

מוסף רש"י

רשוין. תנאי דפליגי בסמ' ביצה (כ:) גבי בכור שנולד בו מום ביו"ט, ושוין דלפליגי לאוסר בנולד בו ביום משום דמוקמא היה בין הבשמות מחמת איסור קדשים בחוץ, אבל אם נולד היום ומומו עמו מוכן הוא, שלא נאסר מעולם, דאם נמצי אמו מום היום מוכן אגב אמו ומותר, דבכור אינו קדוש עד שיולד, וכשנולד הרי מומו עמו ולאוי ליאסרו בחוץ (חולין נא:). מת בתוך שלשים. בן הימנה ומתקדשת לשוק בחוקה שפטורה משום בנה (יבמות לו:).

מוסף תוספות

א. דמנ"ל דמהלינן לי'. חוס' הכא"ש. ב. איירי. חוס' הכא"ש. ד"ה דלרשב"ג היכא דלא שהה חשבינן לי' ספקא ולרבנן חשבינן לי' בר קיימא. חוס' יבמות פ: ד"ה כיון. ג. רשב"ג אומר. חוס' הכא"ש. ד. ל' יום. חוס' הכא"ש. ה. הגי' בגמ' שם ומומ' הכא"ש ומומ"ן ומי' הכ"ן כאן: 'כרבים'. ו. דחשיב בר קיימא לרשב"ג. חוס' יבמות פ: ד"ה כיון. [ז]רשב"ג מיקל. ריטב"א. ז. כמו רבי ורבנן בני פלוגתיה. חוס' הכא"ש. ח. ולדות. חוס' הכא"ש. ט. דאי לא איירי רשב"ג אלא בבן ח' ודאי דאיירו בהו רבי ורבנן הו"ל למימר 'אם שהה'. חוס' הכא"ש. י. דפליגי רבנן עליה דרשב"ג דמיקל, ולא בענין למפשט משמואל. ריטב"א. יא. בר פלוגתייהו דרבנן. חוס' הכא"ש. יב. מדפסק כרשב"ג ולא כרבי. חוס' הכא"ש. דאם לא בא להוסיף רשב"ג סתם ולדות מה בא להוסיף על רבי. חוס' יבמות פ: ד"ה כיון.

רב נסים גאון

אמר אביי כתנאי לאכלה להביא בן ח' שאין שחיטתו מטהרתו. עיקר דבר זה שנוי בתורת כהנים (ויקרא יא) וכי ימות מן הבהמה אשר היא לכם לאכלה, וכי ימות הרי זו מיתה וראי, מן הבהמה יש מן הבהמה מטמאה ויש מן הבהמה שאין מטמאה, פרט לטריפה ששחטה. ונתבאר לנו בזה הכתוב בהמה [טרפה] ששחטה אינה מטמאה. ונשאו ונתנו בדבר זה הרבה ואמרו באמצע הדברים, בן ח' יוכיח שיש למינו שחיטה ואין שחיטתו מטהרתו. ולאחר כן אמרו לאכלה להביא בן ח' שאין שחיטתו מטהרתו, כלומר בן ח' חדשים בבהמה

מ א מיי' פ"ג מ"ב מהל' מילה הלכה יד סמג עשין כח טוש"ע י"ד סי' רסו סעיף יא סהג"ה:
מא ב ג ד מיי' פ"ב מהל' שחר אבות הטומאות הלכה ו:
מב ה ו מיי' פ"ב מהל' יום טוב הלכה ג סמג לאוין עה טוש"ע ח"מ סי' תלח סעיף ה:
מג ז מיי' שם הלכה ד טוש"ע שם סעיף ט:
מד ח ט מיי' פ"ח מהל' יבום הלכה ה סמג עשין כ טוש"ע אה"ע סי' קט סעיף ד:
מה י מיי' פ"ד מהל' מאכלות אסורות הלכה ד סמג לאוין עה וקנ. טוש"ע י"ד סי' טו סעיף ב:
מו כ מיי' פ"ח מהל' מאכלות הלכה ז סמג עשין מד"ס ב טוש"ע י"ד סי' שעד סעיף ח [בכי"ף כאן וכפ"ג דמו"ק דף לג:. וכן בכל"ש כאן ואתם סי' לג:]:

מוסף רש"י

מא ב. דמנ"ל דמהלינן לי'. חוס' הכא"ש. ב. איירי. חוס' הכא"ש. ד"ה דלרשב"ג היכא דלא שהה חשבינן לי' ספקא ולרבנן חשבינן לי' בר קיימא. חוס' יבמות פ: ד"ה כיון. ג. רשב"ג אומר. חוס' הכא"ש. ד. ל' יום. חוס' הכא"ש. ה. הגי' בגמ' שם ומומ' הכא"ש ומומ"ן ומי' הכ"ן כאן: 'כרבים'. ו. דחשיב בר קיימא לרשב"ג. חוס' יבמות פ: ד"ה כיון. [ז]רשב"ג מיקל. ריטב"א. ז. כמו רבי ורבנן בני פלוגתיה. חוס' הכא"ש. ח. ולדות. חוס' הכא"ש. ט. דאי לא איירי רשב"ג אלא בבן ח' ודאי דאיירו בהו רבי ורבנן הו"ל למימר 'אם שהה'. חוס' הכא"ש. י. דפליגי רבנן עליה דרשב"ג דמיקל, ולא בענין למפשט משמואל. ריטב"א. יא. בר פלוגתייהו דרבנן. חוס' הכא"ש. יב. מדפסק כרשב"ג ולא כרבי. חוס' הכא"ש. דאם לא בא להוסיף רשב"ג סתם ולדות מה בא להוסיף על רבי. חוס' יבמות פ: ד"ה כיון.